

Minka in mačka.

Kolika ljubeznjivost in prijaznost v tem cvetočem obrazku, ki ne pozna družega nego čisto, nedolžno veselje. Púnica in mačka, to je Minkin ves svet, njena zabava in njeno veselje. In kdo bi tudi ne ljubil te njene nežne živalce, na katerej je vse tako lepo in gladko in okroglo. In kako gibčna, okretna, ročna in skočna je njena mucka, to bi morali videti takrat, kadar prostó skače po sobi, Nobena žival pri hiši nima tako

lepe okrogle glave, kakor Minkina prijateljica — dobrikava mucka. Človek bi skoraj mislil, da v truplu te živalce ni nobene kosti, tako voljna in mehka je, tako se zna zvijati, stezati in dobrikati. In kako mehke so njene šapice, zató pa tudi takó tiho hodi, da je niti slišati ni v sobi. To je, da ima ostre in močne kremplje, ali skrčeni so in skriti v koži; pokaže jih samó takrat, kadar kaj lovi ali se brani. Minki, svojej prijateljici, ne stori nikoli nič žalega.

Zavita v svoj mehki in gorki kožušek, liže se in snaži, ter hoče pokazati, kako je treba otrokom biti čistim in snažnim. Nobenega madeža ne smete imeti ne na obleki ne na telesi, a še bolj se morate varovati dušnega madeža, to je greha, ki vam vzame nedolžnost in veselje ter vas stori neprijatelje nebeškega očeta. Minka je zdaj še v mladoletnem cvetju, zatorej pustimo jo, naj se raduje nežne stvarce, ki se jej tako sladko dobrika in prilizuje, da-si jo tudi nerahlo v svoje naročje stiska. Pustimo jej to nedolžno veselje!

A časi se menjávajo in menjávajo se tudi ljudje. Tudi za tebe, Minka moja, prišla bode dōba, ko bode nehala tvoje nedolžno prijateljstvo do mucke, katero zdaj tako ljubeznjivo objemaš in stiskaš v svoje naročje. Takrat, o takrat se varuj vseh ónih, ki se ti bodo dobrikali in prilizovali s sladkostjo na jeziku, a v srci so deroči volkovi. Čuvaj te Bog, Minkica zala!

T.

Penično gnezdo.

Mati! mati!“ prikriči nekega večera Tonček k materi, „glejte kaj imam v klobuku!“

Mati: Hà, hà! pénico. Kje si jo pa dobil?

Tonček: Denes zjutraj sem ugledal v séči našega vrta gnezdo. Počakal sem do večera. Ko se je zmračilo, šel sem lepo počasi tjà, in hop! zgrabil sem ptička za kreljuti, ko se je tega najmanj nadejal.

Mati: Jeli bila pénica sama v gnezdu?

Tonček: Mladiči njeni so bili tudi notri! Še zdaj so takó majheni, imajo še mah; ne bojim se, da bi mi ušli.

Mati: In kaj bodeš počel s to ptico?

Tonček: Dejal jo bodem v kletko in obesil v izbi na steno.

Mati: In kaj bode z ubogimi mladiči?

Tonček: O tiste bodem tudi vzel in jih redil. Takój jih grem iskat.

Mati: Žal mi je, da ne utegneš po nje.

Tonček: Mar mislite, da je daleč? Lejte ondú, kjer óni suhi črešnjev štor stoji, nama ravno nasproti. Dobro sem si zapómnel kraj, kjer stoji gnezdo.

Mati: Tega ne mislim; a jaz samó to pravim, da pridejo po tebe žandarji, morda so vže pri vratih.

Tonček: Žandarji? Pridejo po mene?

Mati: Dà, po tebe. Brič je ravno kar tvojega očeta zaprl, in odpeljaje ga, dejal je, da pride še po tebe in po tvojo sestrico, da tudi vaju zaprè.

Tonček: O Bog moj! kaj bode nama storil?

Mati: V ječico bode vaju zaprl, da ne bosta mogla vèn, kadar bi hotela.

Tonček: O hudobni brič!

Mati: Žalega vama ne bode ničesar storil; jesti in piti bode vama dal vsak dan, le zaprta bosta in mene ne bosta videla več.

(Tonček se začnè jokati).

Mati: No, kaj ti je? Ali je to tako hudo, zaprt biti, ako imaš vsega dosti, česar potrebuješ za življenje?

(Tonček se ihtú in ne more govoriti.)